

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v exekučnej veci oprávnených **1/ maloletej P. Š., narodenej X. a 2/ maloletej S. Š., narodenej X.**, bytom u matky, zastúpených matkou Ing. D. Š., bývajúcou v B., proti povinnému Ing. P. Š., bývajúcemu v B., **pre vymoženie výživného**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II, pod sp.zn. 53 Er 307/2008, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave zo 17. septembra 2009 sp.zn. 20 CoE 113/2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie povinného **o d m i e t a .**

Oprávneným nepriznáva právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava II uznesením z 19. septembra 2008 č.k. 53 Er 307/2008-63 námietky povinného z 23.mája 2008 proti exekúcii zamietol, odmietol námietky povinného z 25. júna 2008 proti trovám exekúcie a trovám právneho zastúpenia a taktiež odmietol námietky povinného z 19. augusta 2008 proti exekúcii. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že námietky povinného proti exekúcii, ktoré uplatnil podaním z 23. mája 2008, smerujúce sčasti proti prípustnosti exekúcie a sčasti proti exekučnému titulu, nie sú dôvodné. V prvom prípade zdôraznil, že právne vyhodnotenie skutkového stavu v exekučnom titule nemôže byť vecou skúmania súdu v exekučnom konaní, ale vždy iba toho súdu, ktorý preskúmava exekučný titul na základe opravného prostriedku. Pokiaľ ide o exekučný titul rozhodujúce je, aby na ňom bola vyznačená vykonateľnosť (predbežná vykonateľnosť), čo v danom prípade splnené bolo. Odmietnutie námietok povinného smerujúcich proti trovám exekúcie a námietok proti exekúcii uplatnených podaním z 19. augusta 2008 odôvodnil tým, že boli podané po uplynutí zákonom stanovenej trojdňovej lehoty uvedenej v § 201 ods. 3 Exekučného poriadku, resp. po uplynutí štrnásťdňovej lehoty uvedenej v § 50 ods. 1 Exekučného poriadku.

Krajský súd v Bratislave uznesením zo 17. septembra 2009 sp.zn. 20 CoE 113/2009 odvolanie povinného odmietol. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že proti rozhodnutiu, ktorým exekučný súd nevyhovel námietkam povinného a ani proti rozhodnutiu súdu o námietkach proti trovám exekúcie, odvolanie nie je prípustné. Keďže odvolanie povinného smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, rozhodol podľa ustanovenia § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal včas dovolanie povinný. Uviedol, že odvolací súd (aj okresný súd) svojim nesprávnym postupom zaťažil konanie vadou v zmysle § 237 písm. b/ a f/ O.s.p. Vadu konania v zmysle § 237 písm. b/ O.s.p. videl v tom, že maloleté deti oprávnené v tomto konaní nemal v čase rozhodovania zverené do výchovy žiaden z rodičov. Tento stav neumožňoval samostatne ich maloleté deti zastupovať. Ten, kto vystupoval v konaní, nemal preto spôsobilosť byť účastníkom a zástupcom účastníka konania. Odňatie možnosti konať pred súdom odôvodnil tým, že exekučný súd postupoval v rozpore so zákonom, keď vyzval súdneho exekútora na opravu a žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sám nezamietol. Toto procesné pochybenie nenapravil ani odvolací súd. Ďalej namietal, že predbežná vykonateľnosť rozhodnutí o výživnom neumožňuje považovať toto rozhodnutie za exekučný titul. Súdny nižších stupňov mali preto návrh zamietnuť a ak tak neurobili, dopustili sa vady v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Za neprípustné považoval tiež to, že návrhom na exekúciu sa exekvuje spoločný majetok, teda aj majetok jeho bývalej manželky, ktorá návrh podala. Postup súdov nižších stupňov bol nesprávny aj v tom, že sa nezaoberali závažnými pochybeniami súdneho exekútora a nezabezpečili nápravu. V súvislosti s trovami exekúcie uviedol, že len z dôvodu nesprávneho postupu súdov (súdy ho neinformovali o vadách návrhu na vykonanie exekúcie) sa nemohol včas a účinne obrátiť na súd a namietat výšku trov. Dovolanie odôvodnil tiež tým, že konanie pred odvolacím súdom je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a že rozhodnutie odvolacieho súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhol rozhodnutia súdov nižších stupňov zrušiť a exekučné konanie zastaviť a nahradiť mu trovy dovolacieho konania a majetkovú a nemajetkovú ujmu, spôsobenú mu týmto konaním.

Zástupkyňa oprávnených vo vyjadrení k dovolaniu uviedla, že ho navrhuje ako neprípustné zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1, druhá veta O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vydaného vo forme uznesenia sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 239 O.s.p.

Podľa § 239 ods. 1 O.s.p. dovolanie je tiež prípustné proti uzneseniu odvolacieho súdu, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností [§ 109 ods. 1 písm. c/] na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c/.

Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

V prejednávanej veci uznesenie odvolacieho súdu, ktorým odmietol odvolanie povinného, nevykazuje znaky žiadneho z vyššie uvedených uznesení. Dovolanie podľa § 239 ods. 1 a 2 O.s.p. preto prípustné nie je.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237

O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným). S prihliadnutím na obsah dovolania, sa dovolací súd osobitne zameril na otázku, či konanie pred súdmi nižších stupňov netrpí vadou uvedenou v § 237 písm. b/ a písm. f/ O.s.p.

Podľa § 237 písm. b/ O.s.p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania.

Spôsobilosťou byť účastníkom konania sa rozumie spôsobilosť subjektov mať procesné práva a povinnosti, ktoré procesné právo priznáva účastníkom konania. Ide teda o procesnú subjektivitu. Túto spôsobilosť upravuje Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 19 tak, že ju má ten, kto má spôsobilosť mať práva a povinnosti, inak len ten, komu ju zákon priznáva. Citované ustanovenie sa teda odvoláva na hmotné právo, t.j. Občiansky zákonník. Podľa § 7 Občianskeho zákonníka spôsobilosť fyzickej osoby mať práva a povinnosti vzniká narodením a zaniká smrťou.

V posudzovanej veci z obsahu spisu vyplýva, že všetci účastníci konania povinný, matka i samotné maloleté deti mali počas celého konania spôsobilosť byť účastníkmi konania. Námetka dovolateľa, že súdy nižších stupňov zaťažili konanie vadou uvedenou v § 237 písm. b/ O.s.p. je preto nedôvodná.

K tvrdeniu dovolateľa, že v konaní mu bola odňatá možnosť pred súdom konať treba uviesť, že podľa § 237 písm. f/ O.s.p. dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania je taký vadný postup súdu v občianskom súdom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho procesných práv. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom a týmto postupom odňal účastníkovi konania procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Takýmto procesným

právom účastníka je napr. byť predvolaný na súdne pojednávanie, právo zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali, a pod.

Dovolací súd za nenáležité považuje tvrdenie povinného o nesprávnom postupe exekučného súdu v tom, že upozornil súdneho exekútora na nesúlad návrhu na vykonanie exekúcie a žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Takýto postup nebol v rozpore so zákonom a preto ním exekučný súd nemohol odňať povinnému možnosť konať pred súdom. Ani tvrdenie povinného, že predbežne vykonateľné rozhodnutie o výživnom nie je exekučným titulom, nemožno považovať za odňatie možnosti povinnému pred súdom konať. Otázka, či určité rozhodnutie je alebo nie je podľa Exekučného poriadku exekučným titulom, je otázkou právneho posúdenia veci. Hoci by aj bola exekučným súdom nesprávne vyriešená (v danej veci o taký prípad nejde), nespôsobuje vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. Rovnako ani ďalšie námietky povinného uvedené v jeho dovolaní (že sa exekvuje spoločný majetok, že sa súdy nezaoberali pochybeniami súdneho exekútora, že ho súdy neinformovali o vadách návrhu na vykonanie exekúcie), nemajú povahu vady uvedenej v § 237 písm. f/ O.s.p. Napokon treba uviesť, že námietky účastníka konania, ktorými vytýka súdu existenciu tzv. inej vady a omyl pri aplikácii práva, treba považovať za dovolacie dôvody podľa § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. Skutočnosť, že by konanie bolo postihnuté tzv. inou vadou, resp. že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania za predpokladu, ak je toto prípustné, nie však dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

Dovolateľ preto neopodstatnene namietal, že konanie pred súdmi nižších stupňov trpí vadou v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolací súd nezistil ani existenciu žiadneho ďalšieho dôvodu obsiahnutého v taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/, c/ až e/ a g/ § 237 O.s.p. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je. Napokon dovolateľ vady uvedené v týchto zákonných ustanoveniach ani nenamietal.

So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že dovolanie povinného smerovalo proti uzneseniu odvolacieho súdu, proti ktorému podľa § 239 O.s.p. prípustné nie je; keďže neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej

republiky jeho dovolanie ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p.).

Dovolací súd nepriznal oprávneným náhradu trov dovolacieho konania, lebo nepodali návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

P o u ě n í e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 11. novembra 2010

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Bc.Špacírová